

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1829/2018
10.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Секулић, адвокат у ..., против туженог Друштво за ... „ББ“ д.о.о. ..., кога заступа Александар Самуиловић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 262/2017 од 23.01.2018. године, у седници већа одржаној 10.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 262/2017 од 23.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу број П1 2349/16 од 18.10.2016. године је усвојен тужбени захтев тужиоца па је поништено као незаконито решење туженог од 21.08.2013. године којим је отказан уговор о раду тужиоцу од 01.11.2007. године, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од осам дана и да му надокнади трошкове поступка у износу од 179.250,00 динара у истом року и да на трошкове поступка исплати законску затезну камату од дана извршности судске одлуке па до коначне исплате.

Апелациони суд у Нишу је пресудом број Гж1 262/2017 од 23.01.2018. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Тужени је против правноснажне другостепене пресуде изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. У ревизији се као разлог за њу

наводи и битна повреда парничног поступка, међутим у њој се не наводи у чему се те битне повреде састоје.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду закљученим 01.11.2007. године ради обављања послова возача. Решењем туженог од 21.08.2013. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, дефинисаних чланом 85. став 1. тачка 2. Правилника о раду туженог и члана 6. тачка 2. став 1. тачка 1. Уговора о раду. Пре отказа уговора, тужени је тужиоца писменим путем упозорио да постоји разлог да му се откаже уговор о раду. У образложењу упозорења и оспореног решења је наведено да је тужилац 10.08.2013. године каснио са поласком на линији број ... са ... – ... – ..., да је полазак по регистрованом и овереном реду вожње сачињеном од стране Дирекције за јавни превоз града Ниша, који је био утврђен за 6:31 часова, са почетног стајалишта ..., тужилац започео тек у 6:39 часова, док је 12.08.2013. године полазак на истој линији који је био утврђен за 5:25 часова, започео у 5:40 часова. Тужилац је у одговору на упозорење навео као разлог кашњења поласка техничку неисправност возила, порекао је своју кривицу јер је на посао дошао знатно раније пре предвиђеног поласка аутобуса.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су оценили да не постоји кривица тужиоца за повреду радне обавезе која му је стављена на терет, те су усвојили тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13) је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Правилно су нижестепени судови утврдили да радња коју је тужени ставио тужиоцу на терет има карактер отказног разлога предвиђеног чланом 85. став 1. тачка 2. Правилника о раду туженог и чланом 6. тачка 2. став 1. тачка 1. Уговора о раду, међутим, да на страни тужиоца не постоји кривица за извршену повреду радних обавеза. Наиме, нижестепени судови су извођењем доказа саслушањем тужиоца и сведока који су као запослени наведеном приликом били на почетној станици и имали непосредно сазнање о околностима на које указују тужилац и тужени, да је аутобус који је дат у рад тужиоцу био резервно старо возило које се користило повремено и то за случај да се неко возило (аутобус) поквари. Тужилац и запослени ВВ, коме је такође овај аутобус дат у рад, су усмено пријављивали кварове, а то нису учинили писменим путем уписујући у путне налоге јер им је тужени усмено забранио да уочене кварове и недостатке уписују у путне налоге. Утврђено је у судском поступку да се аутобус ујутру тешко палио уз коришћење акумулатора другог аутобуса, а понекад и није могао да се упали и да је због тога неколико пута искључиван од стране полиције из саобраћаја. Тужилац је наведених дана долазио на посао као и обично пре почетка радног времена. И по оцени Врховног касационог суда да би постојала кривица запосленог за повреду радне обавезе, потребно је да послодавац обезбеди неопходне услове за благовремено, савесно и квалитетно извршавања радне обавезе. У конкретном случају се то није догодило јер је тужиоцу дат аутобус на управљање који није задовољавао све прописане техничке услове који се односе на исправност возила, а тужени у поступку није супротно доказао.

Тужени у ревизији понавља жалбене наводе и претежно се бави оценом доказа, неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а који ревизијски наводи не могу бити разматрани од стране Врховног касационог суда, јер се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања према члану 407. став 2. ЗПП.

Имајући у виду да је последица поништаја решења о отказу уговора о раду реинтеграција запосленог, правилно су нижестепени судови обавезали туженог да тужиоца реинтегрише у радни однос на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић